

HOE EDDY DE VLEESCHOUWER MIJN LEVEN REDDE !

In de Stationsstraat hadden mijn ouders een huis laten bouwen naast het oude bedrijf van De Jaegher en Co.

Enkel een gracht was de scheiding tussen ons huis en de oude site. We hadden een houten bruggetje gemaakt over de gracht, zodat we op het verlaten bedrijf konden gaan spelen.

Eduard De Jaegher woonde nog steeds in het huis aan de Riemse steenweg. Hij was reeds oud toen wij hem soms eens zagen wandelen.

Met een aantal makkers gingen we bijna dagelijks op het bedrijf spelen.

Op een zekere dag viel ons oog op een op betonnen peilers opgetrokken gebouw. Er was nog een trap aanwezig, zodat we gemakkelijk in het gebouw binnen konden.

De zijkanten van de zolder was langs beide zijden voorzien van een houten betimmering, waar een klein deurtje toegang verschafte naar een zeer smalle ruimte. In het gebouw zaten betonnen ramen waar geen glas meer in zat.

Toen het kouder begon te worden, hadden we het plan opgevat om voor de ramen “plastiek” te hangen, doch deze ging steeds wegwaaien. Nagels konden we niet in het beton slaan, maar achter het kleine deurtje hadden we een kistje gevonden met grote koperen nagels. Niemand wist dat dit eigenlijk oorlogsmunitie was !

Ik stond aan het raam klaar om een “koperen nagel” in het beton te slaan. Op dit moment kwam Eddy de ruimte binnen en zag wat mijn bedoeling was. Hij rukte de hamer uit mijn handen en zei dat dit geen nagel maar een kogel was.

Wat er met het kistje en de inhoud gebeurd is, kan ik mij niet herinneren. Wel het feit, dat als ik niet tijdig was tegengehouden op zijn minst mijn handen zwaar verminkt zouden geweest zijn en misschien was ik er nu niet meer. Eddy heeft dus mijn leven gered. Thuis durfden we daar niets over vertellen

Omdat we dan waarschijnlijk niet meer in de oude gebouwen zouden mogen gaan spelen.

© ON4CKZ, Patrick